

De Heraut

van de

Gereformeerde Kerken in Nederland.

Het auteursrecht van den inhoud van dit blad wordt verzekerd overeenkomstig de wet van 26 Juni 1881 (Staatsblad No. 124.)

Dit blad wordt geregeld des Vrijdags aan de geabonneerden verzonden. Bijdragen van medewerkers, ingezonden stukken en alles wat verder den inhoud van dit blad betreft, te adresseren aan de REDACTIE. Abonneementen en Advertenties aan de ADMINISTRATIE. Bureau: Warmoesstraat 98, te Amsterdam. Inzendingen, die later dan Donderdag's namiddags te 12 uren worden ontvangen, kunnen voor het nummer van die week niet meer in aanmerking komen.

Zondag 20 Juni 1909. No. 1642.

Abonnementenprijs: /francs aan huis, per drie maanden / 1.80, voor België per jaar / 5.30 bij vooruitbetaling, voor het verdere Buitenland en Ned.-Indië per jaar / 6 bij vooruitbetaling. Afzonderlijke nummers / -.10. Abonneementen worden aangegonnen door het Bureau te Amsterdam, Boekhandelaars, Postdirectie enz. Advertenties: van 1 tot 6 regels / 1.20, voor elke regel meer / -.30. Aanvragen en vermelding van lievelingen / -.12 per regel.

Pro Siege.

DERDE REEKS. (Derde gedeelte).

Christus Koningschap en het Gezin.

XV.

En de Koning zal antwoorden en tot hen zeggen: Voorwaar zeg ik u, voor zooveel gij dit één van deze mijne minste broeders gedaan hebt, zoo heb ik u gedaan. Matth. 25: 40.

Jesus heeft in het plechtig slot van zijn aangrijpende aankondiging van het laatste oordeel, van zichzelf als Koning gesproken, en doen uitkomen hoezeer hij als Koning ook voor de uitwendige noodten zorgt. Zoo toch lezen we: „Alsdan zal de Koning zeggen tot degenen die aan zijn rechterhand zijn: Komt, gij gezegenden mijns Vaders, en beërft dat Koninkrijk dat u bereid is van voor de grondlegging der wereld, want ik ben hongerig geweest, en gij hebt mij te eten gegeven, ik ben dorstig geweest, en gij hebt mij te drinken gegeven, ik was naakt en gij hebt mij gekleed. Dan zullen de rechtvaardigen hem antwoorden, zeggende: Heere (d. w. z. Koning-gebieder) wanneer hebben wij u hongerig gezien en gespijsd, of dorstig en u te drinken geven, of naakt en gekleed? En de Koning zal antwoorden, tot hen zeggende: „Voorwaar zeg ik u, voor zooveel gij dit aan een van mijne minste broeders gedaan hebt, zoo heb ik u gedaan." Dit raakt het vraagstuk der ongelijke verdeling van het aardse goed, die zoo veelzins den uitwendigen staat van het gezinsleven beheerscht, en die hier door Jesus zelf onder de werking van zijn Koninkrijk regimenter wordt gebracht. Is er in ons vorig artikel nadruk op gelegd, dat al wat het Christelijk gezin bezit, het eigendom van Christus is, zoodat de Koning zijn aardse schat aan middelen zelf bezit in het bezit van de gezinnen zijner onderdanen, zoodat uit dit gezinsbezit steeds te nemen is, wat Christus voor zijn Kerk en voor de doorwerking op aarde van zijn Koninkrijk behoeft, — hier omgekeerd geldt het de geheel andere vraag, welke beteekenis het Koningschap van Christus heeft voor de uitwendige bestaansmiddelen van het gezin, d. i. voor zijn levensonderhoud. Natuurlijk valt deze gezinsverzorging onder het bestel en bestuur van Gods Voorzienigheid, maar even duidelijk blijkt toch uit het aangrijpende woord van Jesus dat boven werd aangehaald, hoe Jesus zelf zijn Koningschap met den welstand van het gezin in onmiddellijk verband brengt. Als Koning toch spreekt hij van een noodstand, van een gezin waarin het brood, het water en het kled ontrakt, en waarin brood en water en kled is ingedragen dank zij een liefdesluiting om Christus wil. En deze liefdesluiting om zijnen wil neemt Jesus zóó ernstig en rechtstreeks op, dat hij ze aanneemt als ware ze aan hem zelf bewezen, en ze zelfs opzettelijk met den ingang ten eeuwigen leven in verband zet. Er staat toch: „Betrijft dit Koninkrijk, want ik ben hongerig geweest en gij hebt mij te eten gegeven." Zoo dikwijls derhalve in een arm Christelijk gezin door Christelijke liefde het brood wordt ingedragen en in het levensonderhoud van zulk een gezin wordt voorzien, werkt hierin niet alleen Gods bestel, maar ook zeer bepaaldelijk het Koninkrijk regimenter van Christus. Het geschiedt om Zijnen wil. Zijn woord dreeft er toe aan. Door zijn Geest beweegt hij er de harten toe. Hij identificeert zich met den arme die geholpen wordt. En hij als Koning geeft er een Amen op door de toekenning van een eeuwigen loon.

Aanstands blijkt hieruit, dat Jesus de ongelijkheid van bestaansmiddelen in de gezinnen die hem toebehooren, onderstelt. Het is toch wel op, dat hier uitsluitend sprake is van brood en kleding door een verlies van de Heeren, die het heeft, uit liefdedrang, en om Jesus wil, uitgereikt aan een Christelijk huisgezin. Het geldt hier broederlijke liefdadigheid onder de belijders van den Christus, onder de onderdanen van den Koning. Hiermee is niet gezegd, dat men naar Jesus leere niet ook aan wie buiten zijn, hulp moet verleen. De gelijkheid van den Samaritanen leerde het wel anders. Maar van die algemeen menscheijke liefdadigheid is hier geen sprake. Er is hier uitsluitend sprake van twee Christenen, de één rijk en de ander arm, en nu maakt Jesus, de Koning, dat er vanzelf wat noodig is uit het bezit van den rijk in dat van den arme overga. Jesus onderhoudt dit arme gezin door wat hij werkt in het hart van dien rijk. Maar die beiden zijn gedacht als levende in den kleinen kring van zijn gekochten. Dit blijkt voor hem die uitreikt,

uit wat Jesus zegt, dat hij nu beerven kan het Koninkrijk, dat hem bereid is van voor de grondlegging der wereld. Sprake is hier alzo van een uitverkorene, uitverkorene voor eeuwig, en die na zijn sterven ter zaligheid ingaat. En dat ook de arme, die brood en kleding ontvangt, hier te denken is als een verlorene des Heeren, blijkt duidelijk uit wat Jesus uitspreekt: Zooveel gij doet aan een van deze mijne minste broeders gedaan hebt, zoo heb ik u gedaan. Er is alzo geen sprake van armen in het algemeen, maar van armen, die verlost zijn door het bloed van het Heilig Godslam. Ge hebt u alzo in te denken in den kring van Jesus, die afgescheiden van de wereld, hem toebehoort, en dat niet in naam alleen door inschrijving in een kerkregister, maar inderdaad en waarheid; en in dien kring heeft Jesus rijken en armen, om alsnu in den nood der armen, uit het bezit der goederen, zelf als Koning te voorzien. Veelal leest men veel te vluchtig over zulke woorden heen, maar woord voor woord deze uitspraak genomen en naar de letter gewikt en gewogen, verklaart hier onze Koning zeer stelliglijk, dat hij onder de zijnen rijken en armen heeft, en dat hij door wat hij in het hart der rijken werkt, in de bestaansmiddelen van het arme Christelijk gezin voorziet. Hieruit blijkt derhalve, dat Jesus zich zijn heiligen kring op aarde niet denkt als een communistiche groep, die alle bezit op een hoop werpt, en er nu saam op voet van gelijkheid uit bestaat, maar dat elk gezin zijn eigen levensbestaan heeft, met zeer ongelijk bezit, zoo ongelijk dat het een gezin te veel heeft, en geven kan, terwijl het andere gezin niet genoeg heeft, en door anderer milddadigheid moet geholpen worden.

Zelfs kan men nog verder gaan, en zeggen, dat Jesus zich dezen toestand van eigen, zeer ongelijk bezit, denkt als zullende standhouden tot aan het laatste oordeel, dat is zoolang de wereld staat. Jesus spreekt hier toch van het einde der dingen. De Koning zit hier als rechter op het oogenblik dat de wereld vergaan zal. Haar historie is volheid. Ze gaat onder. En nu op dit laatste oogenblik spreekt Jesus zijn gezaligden toe, en brengt aller heil in verband, over de rijken met wat ze aan hun arme broeders deden, en voor de armen met de heerlijke identificatie, dat wat hun gedaan werd, aan hem zelf als Koning werd gedaan. Ge kunt dus niet zeggen: Jesus sprak zoo, omdat er destijds nog armen waren. Immers zijn plechtige uitspraak zou geen zin hebben, indien Jesus zich een toekomst had gedacht, waarin voor communistiche gemeenschap welhaast alle armoede zou verdwenen zijn. In Jesus voorstelling is er niet alleen in de wereld een arme Lazarus en een rijk verspillend zonder hart, maar blijft ook in den heiligen kring zijner verlostens dezelfde tegenstelling van rijk en arm bestaan, alleen met dit verschil, dat in den heiligen kring der zijnen, de arme Lazarus door den rijk niet wordt afgestooten, maar met teedere liefde verzorgd. Dit nu is te opmerkelijker, omdat het apostolisch woord ons al spoedig nader onderwijst, dat het in den heiligen kring niet zijn zal vele rijke en aanzienlijken, en enkele armen, maar dat die heilige kring zich zelfs in hoofszaak uit de kleinen naar de wereld rekruteert. Niet vele rijken, niet vele aanzienlijken was het toen, en zoo is het steeds gebleven. Steeds bleef het beswaarljk, dat een rijk inging in het Koninkrijk der hemelen. Er valt alzo niet te denken aan een breiden kring van goederen, die door een almoeze uit te reiken, enkele armere gezinnen onderhoudt. Veelere zouden de rijken, die licht met volle hand uit hun overvloed kunnen geven, uitzondering blijven, en zullen het gezinnen zijn, die zelf alleen door inspanning van alle kracht er zich boven op werken, en nu eveneens niet zonder inspanning in den nood der armen voorzien; en juist daardoor zal in wat niet uit den overvloed komt, de liefde die Christus in het hart werkt, te sterker spreken. Maar hoe dit ook zij, zooveel blijkt dan toch, dat binnen den kring van Jesus verlostens door geen enkel gezin gebrek zal geleden worden; dat Jesus zorgt, dat ook in het armste gezin het brood wordt binnengebracht, en dat in den kring van geloovige armen steeds moet beleiden worden, dat Jesus, als Koning over het gezin, in den nood van het gezin voorziet. Ten deele ziet dit zeker ook op het Diaconaat, maar toch volstrekt niet alleen. Er is ook particuliere liefdadigheid, die een omgaan van den meergedeelde met den arme als met een zijner broeders onderstelt. Jesus zelf spreekt van „een der minste mijner broeders". Schaamt Jesus zich nu niet, in de armen zijn broeders te zien, ja, zich zelfs in die armen zoo te substitueeren, dat hetgeen aan die armen gegeven wordt, aan

hem wordt gegeven, dan moet er in den Christelijken kring ook broederlijke gemeenschap tusschen rijken en armen bestaan, en is men er niet van af met te geven, maar moet men den arme geven als een broeder, hem bezoeken in krankheid en verlateheid, en voorzien in zijn nood. En slechts in zooverre treedt het Diaconaat hier in, als het getal zich te zeer uitbreidt, er niet genoegzame particuliere bekendheid met de armere medebroeders en medezusters bestaat, en in deze leemte door een geregelde organisatie moet voorzien worden. Wat Jesus kort vóór zijn lijden tot Judas zei: „De armen hebt ge altoos bij u", vindt alzo in deze aankondiging van het laatste oordeel zijn bevestiging. Het Christendom wijst de grondregeling van het leven niet. Het bezit is nu eenmaal zeer ongelijk, en juist deze ongelijkheid van bezit geeft den prikkel, waardoor de rijkste ontlooiing van de liefde die Christus in het hart werkt, tot uiting komt. Wel behoef hierbij aan een Pauperisme, gelijk onze groote steden dit kennen, niet gedacht te worden. Reeds in Israel was zulk een Pauperisme niet bekend, en schreef de wet allerlei maatregelen voor, waardoor zulk een Pauperisme niet kon opkomen. En ook nu nog zijn er tal van plaatselijke Kerken, waarin zulk een jammerlijke toestand als men onder den naam van Pauperisme pleegt aan te duiden, geheel onbekend is. Maar verschil en onderscheid bestaat aldoor. Er blijven altoos behoeftigen, die hulp van nood hebben, en het is altoos Christus onze Koning, die toeziet dat deze noodige hulp geboden wordt. Onder de verlostens des Heeren moet elk gezin zijn herberg, zijn brood, zijn kleding en zijn verzorging bij krankheid hebben. Het zou een schande voor den Christennaam zijn, en aan de oprechtheid van het geloof der meergedeelden doen twijfelen, zoo er ook maar een gezin, waarin Jesus zijn onderdanen had, overbleef, dat deze noodige verzorging niet ontving. Maar als dan ook deze verzorging komt, zal men in het behoeftige gezin zijn Koning danken, en erkennen, dat het Jesus is, die voor den welstand van het gezin waakt. Iets wat te heerlijker is, overmits hier van afgedwongen giften geen sprake is. Jesus zelf maakt het geven tot een lust, tot een genot, tot een zielsverkwikking. Als Jesus zelf arm op aarde rondliep, zou het een ieder die geloof, een feest zijn als hij voor Jesus mocht zorgen. En dit nu, zegt Jesus, is het. Wat gij aan een der minste van mijn broeders doet, dat doet ge mij. Een triomf van Jesus over den nood die roept, en tegelijk over de hebzucht van den berijter, die nu uit zielsaandoening een gave geeft. De nood buiten den heiligen kring roept de Christenen ook tot hulpe op, maar toch eerst zou de leden van het lichaam van Christus, die arm zijn, eerst zijn geholpen. De huisgenooten des geloofs gaan voor. En bovenal, die hulpe aan wie buiten zijn, draagt een geheel ander karakter. Daarin spreekt menscheijke lief, maar hier spreekt het saam, arm en rijk, leden zijn van het mystieke Lichaam van Christus.

Maar Jesus doet meer, doet nog heel iets anders voor de levensbestaan van het gezin. Hij trekt het leven vóór de levensbestaan. „Is het leven niet meer dan het voedsel, en het lichaam dan de kleding?" Reeds Johannes de Dooper had een kringkrecht die tot hem kwam, toegeropen: „Laat u vergenoegen met uw bezoldiging." En de apostel spreekt het in geheel gelijken zin uit: „De Godzaligheid is een groot gewin met vergenoegen"; en hij voegt er bij: „Wij hebben niets in de wereld gebracht, het is openbaar, dat wij ook niets kunnen daaruit dragen. En daarom, als wij voedsel en dekkel hebben, wij zullen daarmee vergenoegd zijn." Alle behoefte is een betrekkelijke hoogegrootheid. Hoe meer men zijn behoeften zich laat uitzetten, hoe meer men noodig heeft, en achter die pas voldane behoeften komt aanstands een nieuwe behoefte op. Zoo is er nooit rust. De tevredenheid wijkt. Oat tevredenheid wordt al meer de hartstocht die jaagt. Van „vergenoegen" is geen sprake meer. Vandaar dat de apostel ons zoo ernstig waarschuwt: „Die rijk willen worden, vallen in verzoeking en in den strik, en in vele dwaze en schadelijke begeerlijkheden, welke den mensch doen verdrinken in verderf en ondergang." Er zijn tal van gezinnen, waar niet meer dan een tiental guldens per week inkomt, en waar in stille orde en zelfbeperking, zeer net en fatsoenlijk geleefd wordt en tevredenheid heerscht en levensvreugd genoten wordt; en hier tegenover staan andere gezinnen die over tienmaal meer inkomens beschikken, en waar men nooit tevreden is met wat men ontving, altoos gaat op meer, en gestadig door een koortsachtig verlangen naar rijker leven gejaagd

wordt, zonder dat er ooit de tevredenheid der vergenoeging inkeert. Opgedreven behoefte maakt arm, verleidt tot verspillen en gunt aan het hart nooit rust. Daardoor nu vooral heeft Jesus voor de rust van het gezinsleven gezorgd, dat hij het vuur van dezen boezen hartstocht bluscht en aan het hart van de zijnen een andere richting geeft. Zijn leuze voor het gezin is: „Zoek eerst het Koninkrijk Gods en zijn gerechtigheid, en al deze dingen zullen u toegeworpen worden." Met name de Socialist geniet er in, zoo hij de ontevredenheid prikkelen kan. Jesus kweekte omgekeerd de tevredenheid in het hart der zijnen aan, maakt daardoor dat ze minder behoeften kennen, en dat ze bij dien zwakkeren prikkel der behoefte, voor het bescheiden deel dat ze ontvangen, danken, waar menig ander, die veel meer heeft, nog moert en klaagt. Sterker nog dan in Jesus' eeuw, komt het in onze eeuw uit, hoe de drang naar meer, eenmaal in gisting gekomen, voortdurend grootere afmetingen aanneemt. Tal van gezinnen, die over meer dan twee duizend guldens 's jaars beschikken, lijden thans armoede, alleen doordien de steeds hogere voet van leven hen het noodige geld voor voedsel en dekkel doet offeren aan standsheugheid. Wie duizend guldens 's jaars geniet, streeft naar twee duizend, wie twee duizend heeft, naar drie duizend, en nog kan men niet toekomen, doordat de behoefte, de weelde, de hogere levensstoon steeds meer verandert, hoe hoger een gezin op de maatschappelijke ladder naar boven gaat. Zoover is dit thans gekomen, dat uit Engeland zelfs een krachtige actie is uitgegaan, die zich noemt *action for simple life*, een poging om het leven eenvoudiger in te richten, aan de eindelooze stijgende behoeften een band aan te leggen, en den geest die altoos bezig was met wat men miste, meer te richten op wat men heeft, en van wat men heeft, te doen genieten.

Niet anders nu heeft Jesus gewild. Voor den rijk vindt ge bij Jesus altoos vreeze, vreeze dat juist zijn rijkdom hem verhoeden zal om het Koninkrijk Gods in te gaan. De rijk man en Lazarus vormen een tegenstelling, die door heel Jesus prediking loopt. Wat Jesus aan het hart ontnemen wil, is die nimmer tot rust komende bezorgdheid. „Wat zijt gij bezorgd voor uw leven waar mee ge u voeden, en voor uw lichaam waarmee ge u kleeden zult?" En de apostel waarschuwt gedurig de geloovigen om toch niet in sieraad en overdaad, maar in de Goddelijke zorg die over het leven gaat, den vrede voor hun hart te zoeken. Dat altoos naar meer hunkeren, is het lichaam kwellen, en zich berooven van dat gelukkig moedgevend en krachtinstortend besef, dat zich uit in tevredenheid en vergenoeging. En dit nu juist is het, waardoor het Christelijk gezin zich ook onder de armere geloovigen zoo gelukkig van het wereldsch gezin onderscheidt. In het Christelijk gezin, zoo het dien eereerna waard is, vindt ge niet die hooge pretentie, niet die aanspraak op altoos meer. Ge vindt in zulk een armer Christelijk gezin niet den eischenden mensch die op alles recht waant te hebben, en altoos om meer roept, maar God groot en den mensch klein, en daarom dankbaar en gelukkig voor elke weldaad die hij van zijn God ontvangt. Men leert in zulk een gezin van de lieën des velds en van de vogelen des hemels. Omdat men er zijn behoeften minder uitzet, is men zooveel spoediger voldaan. En wij nu minder behoefte aan uitgaven met minder tevreden doet zijn, maakt Jesus in het gezin der zijnen den levenstoestand gelukkiger, ook al komt er minder in. Er behoef zooveel meer niet in te komen, omdat men zich vergenoegen laat met wat voor 't leven noodig is, en zoo er maar voedsel en dekkel is, zijn God dankt. Ja, wat opmerkeljk is, gezinnen van Christelijken huize zijn er, waar niet meer dan een gulden per dag inkomt, en waar men er nog een genot in vindt om te sparen voor anderen, anderen wel te doen, en voor de behoeften van Christus Koninkrijk zijn penningake te offeren, juist zoolals Jesus het in die weduwe pree, die gegeven had, niet van haar overvloed, maar van haar nooddrift.

Jesus is zelf arm geweest. De vossen hadden holen en de vogelen des hemels nesten, maar de Zoon des menschen had zelfs geen woning, hij had niets waar hij hoofd kon nederleggen. Jesus heeft van gaven geleefd, die anderen voor hem afzonderden. Tot de grootten der aarde heeft hij nooit behoord. Tot aan zijn openlijk optreden werkte hij bij Jozef in den timmermanswinkel te Nazareth. Jesus voelde en wist, dat hij voor rekening van zijn Vader in de hemelen lag. En dit besef is het, dat hij ook aan zijn discipelen poogde in te prenten. Niemand is uit eigen beweging in de wereld

gekomen. Het is God die aan elk mensch het aanzijn gaf, en hem zijn weg voorbestemde door het leven. Dit nu doet God niet, of er is ook op de levensbehoefte van dien mensch gerekend. Het bestel van ons leven ligt niet in onze hand, maar in Gods hand. En daarom deed het Jesus leed, te merken, hoe ieder dacht dat hij voor zichzelf moest zorgen, en hoe dit zorgen voor zich zeiven heel het hart des menschen innam. Vandaar dat hij zijn jongeren op dieren en planten wijst. Die zorgen dan toch niet voor zichzelf. Ze arbeiden en spinnen, ze zaaien en maaien niet. En toch is de lulle zoo prachtig bekleed, en valt er geen musch van honger dood op de aarde neder, zonder Gods wil. Als nu bij God de ordinantie geldt, dat Hij geen boom laat uitkomen, en geen musken uit het ei laat uitbreiden, zonder dat bij Hem het bestel is, om in hun onderhoud te voorzien, wat zou een mensch dan bezorgd zijn? Of zou een mensch dan in Gods oog minder waarde hebben, dan een lulle of musch? Maar dit kan immers niet. Of is de mensch dan niet naar Gods beeld geschapen, en gaat hij niet vele mensken te boven? Dit behoef daarom degeinspanning, ijver en volharding niet uit te sluiten, maar hetgeen we moeten uitroepen is die doodelijke bezorgdheid, die heel het leven zoo noodeloos drukt. En zoo voorziet Jesus niet alleen in den nood van het wezenlijk behoevend gezin door de liefde der meergedeelden, en tempert Jesus niet enkel de behoeften door aan het hart een andere richting te geven, die tevredenheid haart en danken doet; maar bovenal geeft hij aan het Christelijk gezin de rust des vertrouwens, door het geloof dat God voor zijn kinderen zorgt, gelijk reeds de psalmist het uitspreekt, dat hij „niet genen had den rechtvaardige verlaten, of zijn kinderen zoekende brood."

Wie nu als hoofd van zijn gezin den geest van tempering van behoefte en van vertrouwen op God niet aanmoedigt, aankweekt en in zijn gezin heerschen doet, maar er zelfs tegen ingaat en er zijn gezin tegen prikkelt, die misbruikt het geaag dat God hem over zijn gezin verleend heeft, en is er zelfs oorzaak van, zoo het gevoel van tevredenheid en vergenoeging uit zijn gezin wijkt. Het streven naar hoogheid in de wereld boven zijn stand, verzwakt het streven om in te gaan in het Koninkrijk der hemelen. Het geeft aan heel het leven een andere richting, en maakt het gezinsleven gedrukt en benauwd. Mammon in ste van God wordt dan gediend, en niet lang meer of de rucht naar altoos meer, slaat ten leste zelfs in de zondige speculatiezucht over, dat men de Fortuin in plaats van zijn God aanbidt; zoo men winst, er geen zegen op heeft; dagen van angst en nachten van kwelling doorbrengt, altoos maar bezig met de ene vraag, of het gelukken of tegenslaan zal; en helaas zijn er zelfs Christelijke gezinnen, waarin deze demon vat op het hart kreeg. Maar zulk een gezin verachtet dan ook. Het sluit de luiken voor het instralen van de Zon der Gerechtigheid en komt in de donkerheid van zijn goudoorst geestelijk om. Soms zelfs is zulk een blinde hartstocht geleidigd met zelfmoord. Al deze bittere ellende nu poogt onze Koning steeds van het gezin zijner verlostens af te weren. Hij leert ze dagelijks bidden om hun beta dageljkch brood voor dien éénen dag, meer niet, en eer ze om die bete bidden mogen, leert Jesus ze zelfs vooraf bidden om de heilgving van Gods Naam en om de komst van zijn Koninkrijk, om in 't eind hun geen amen te laten zeggen, eer eerst nog geboden is: „Leid ons niet in verzoeking, maar verlos ons van den Booze!" Er als er dan zelfs in zich noemende Christelijke gezinnen nog mannen of vrouwen zijn, die wanen, dit dorsten naar altoos meer toch zeer wel met den dienst van hun Koning te kunnen paren, dan waarschuwt Jesus ze zoo ernstig, dat ze God in den Mammon niet saam kunnen dienen, want dat men haat den één, zoo men de ander liefheeft; dat wil zeggen, God haat en niet liefheeft, omdat men zich aan den Mammon heeft verkocht. Gelukkig gaat in de wezenlijke Christelijke gezinnen de zegen van Christus onzen Koning nog altoos door. Waar voedsel en dekkel ontbreekt, draagt Jesus voedsel en dekkel binnen. Waar slechts matige behoefte voldoening kan vinden, tempert hij de behoefte en leert danken voor wat men bezit. En komt de nood aan den man, we spreken nu niet van nood door schulden maken en verspillen, maar de wezenlijke nood des levens, dan is het Jesus die in de harten het stille Godsvertrouwen aankweekt; en vertrouwen dat nooit wordt beschaamd.

Paasdag	te	Paasdag
Jul 24	Jul	24
Aug 9	Aug.	9
21	"	21
4	Sept.	4
18	"	18
2	Oct.	2
16	"	16
31	"	31

ide klasse in

g (Oleh-leb),

), Singapore

Amsterdam.

venhago,

anstraat 11.

P",

T onder de

MAN en

leeren J.

's Hage;

B. W.

F. J.

egen en

an.

sterdam.

r jaar.

nk

DAM.

betaling:

rgens van 91/2

/3 tot 81/3 uur.

o. 546 bij de

nds van 61/3

Kinkerstraat.

19 bij de

ERDAG des

lein No. 8.

it plaats:

erkdag en in

dagen, indien

ordt.

Betuur:

NGER,

Voorzitter

FT,

Secretaris.

g.

ELER.